

Η ΑΓΙΑ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

www.prophet-elias.com

Η ΑΓΙΑ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Βασιλική καταγωγή

Η Αγία Αικατερίνη είναι από τις πιο κοσμοαγάπητες Αγίες. Της κτίζουνε οι άνθρωποι μεγαλοπρεπείς Ναούς στο όνομα της. Οι ρήτορες της πλέξανε τα καλλίτερα εγκώμια. Οι υμνογράφοι της συνέθεσαν τους ωραιότερους ύμνους. Οι μεγαλύτεροι αγιογράφοι ασχολήθησαν με την μορφή της. Και οι ζωγράφοι κάνουν τις θαυμασιώτερες εικόνες γι' αυτήν. Γιατί όμως είναι τόσο δημοφιλής; Διότι υπήρξαν μεγάλα τα κατορθώματα της. Πράγματι, θαυμαστά και υπέροχα είναι τόσο η δράσις της, όσο και τα έργα της, όπως θα δούμε.

Η Αγία Αικατερίνη γεννήθηκε στην Ελληνικώτατη και μεγάλη πόλη της Αιγύπτου, την Αλεξάνδρεια. Η οικογένεια της ήτανε από τις μεγαλύτερες και επισημότερες οικογένειες.

Είχε καταγωγή βασιλική. Ήταν απόγονος των Πτολεμαίων, των βασιλέων της Αιγύπτου. Ο δε πατέρας της λεγόταν Κώνστας και είχε διορισθή από εκείνους, που διοικούσαν την Ρωμαϊκή αυτοκρατορία τοπάρχης στην Κύπρο. Κατόπιν όμως μετετέθη στην Αλεξάνδρεια. Εις δε την Κύπρο έμεινε ένας αδελφός του. Όταν όμως πέθανε ο πατέρας της Αικατερίνης, αυτή ωδηγήθηκε στην Κύπρο, στον θείο της. Αλλά, όταν εκείνος έμαθε, οτι συμπαθούσε την Χριστιανική Θρησκεία, την έκλεισε στην φυλακή. Κατ' αρχάς μεν στην Σαλαμίνα και μετά στην Πάφο. Κατόπιν από εκεί την έστειλε πάλιν στην Αλεξάνδρεια.

Σήμερα στην Κύπρο κοντά στο νεκροταφείο της αρχαίας πόλεως Σαλαμίνας, υπάρχει φυλακή που λέγεται " Φυλακή της Αγίας Αικατερίνης".

Μόρφωσις καταπληκτική

Η Αικατερίνη ήτανε εξυπνότατη και είχε μεγάλη όρεξι, για σπουδή και γράμματα. Ως τα δεκαοκτώ χρόνια έμαθε τέλεια την Ελληνική και Ρωμαϊκή Παιδεία και Επιστήμη. Έμαθε τους μεγάλους ποιητές, τον Όμηρο και τον Βιργίλιο. Σπούδασε την Ιατρική και διάβασε τον Ιπποκράτη και τον Γαληνό, τους ιατρούς. Περισσότερο όμως ασχολήθηκε με την Φιλοσοφία. Τον Αριστοτέλη, τον Πλάτωνα, τον Φιλιστίωνα και τους άλλους φιλοσόφους τους έπαιζε στα δάκτυλα.

Ασχολήθηκε και με τους μεγάλους μάγους και αποκρυφιστάς, τον Διονύσιον και την Σίβυλλαν. Έμαθε την ρητορική τέχνη και είχε ευφράδεια καταπληκτική. Έμαθε επίσης πολλές γλώσσες. Τόση δε ήταν η εξυπνάδα της και η σοφία, που απέκτησε, ώστε έμειναν κατάπληκτοι όσοι την έβλεπαν και την άκουγαν.

Παρθενική ζωή

Είχε κάλλος και ομορφιά ασύγκριτη. Όταν μεγάλωσε, από το ένα μέρος η ομορφιά και η κορμοστασιά της νέας και από το άλλο η σοφία και η μόρφωσις συγκίνησαν πολλούς πλούσιους, άρχοντες και αξιωματούχους. Στρατιωτικοί, Συγκλιτικοί, μορφομένοι και μεγιστάνοι του πλούτου την ζητήσανε σε γάμο. Όχι μόνο από την Αλεξάνδρεια, αλλά ακόμη και από τη Ρώμη.

Εκείνη όμως ταπεινά απαντούσε σε όλους, ότι δεν ήθελε να παντρευτή. Και, όταν επέμειναν γι' αυτό φορτικά, εκείνη απαντούσε ότι θέλει να ζήσει μοναχική της και να περάσητη ζωή της εν παρθενία.

Η μητέρα της όμως, που σκεπτόταν κοσμικά και οι συγγενείς της την πιέζανε καθημερινά. Της λέγανε, ότι είναι ανάγκη να παντρευτή για να μην φύγουν από τα χέρια της οι οικογενειακοί τίτλοι. Είναι κρίμα, της τόνιζαν, με τέτοια ομορφιά, με τέτοια μόρφωσι και με τόσον πλούτο και οικογενειακή δόξα να μείνης ανύπαντρη, Τότε η Αικατερίνη, για να πάψουν να την ενοχλούν η μάνα της και οι συγγενείς της τους είπε:

- Βρέστε μου εσείς ένα νέον, που να μου μοιάζη σ' αυτά τα χαρίσματα που λέτε, πως τα έχω παραπάνω από τις άλλες κοπέλλες και θα τον παντρευτώ. Διότι δεν καταδέχομαι να πάρω κατώτερο μου. Ψάξτε, λοιπόν, παντού. Αν όμως του λείπη έστω και ένα από αυτά, είτε η ευγενικιά καταγωγή, είτε ο πλούτος, είτε η σοφία, είτε η ομορφιά, να ξέρετε, πως δεν θα τον πάρω.
- Είναι, της είπαν, ο γιός του αυτοκράτορα της Ρώμης και μερικοί άλλοι αξιωματούχοι. Αυτοί και από μεγάλη οικογένεια είναι και πλουσιώτεροι από σένα. Μόνο στην ομορφιά και στην μόρφωσι είναι λίγο κατώτεροι σου.
- Αφού είναι κατώτεροι μου, σας είπα, δεν δέχομαι, τους απάντησε.

Ο ασκητής την καθοδηγεί

Όταν η μητέρα της είδε, ότι δεν μπορούσε να την καταφέρη να παντρευτή, σκέφθηκε να συμβουλευτή έναν άγιο άνθρωπο, και σοφό Χριστιανό, που τον λέγανε Ανανία. Αυτός ασκήτευε έξω από την πόλη, κρυμμένος σε μια ερημική τοποθεσία. Πήρε, λοιπόν, την Αικατερίνη και πήγανε να τον συμβουλευθούνε.

Ο ασκητής τους άκουσε με προσοχή. Στο καθαρό μυαλό του έκαναν εντύπωση τα γνωστικά λόγια της Αικατερίνης και σκέφθηκε να πλησιάσει την καρδιά της στον Ουράνιο Νυμφίο - Χριστό.

- Εγώ, τους είπε, ξέρω έναν θαυμάσιο γαμπρό. Αυτός σε περνάει σε όλα τα χαρίσματα που είπες, οτι έχεις. Δεν του βγαίνεις μπροστά Του.

Η Αικατερίνη σαν το άκουσε αυτό έχασε το χρώμα της. Νόμισε πως κάποιος επίγειος άρχοντας θα ήταν και θα βρισκόταν τώρα σε δύσκολη θέση ν' αρνηθεί.

- Μα υπάρχει τέτοιος άνθρωπος πράγματι; Του είπε.

- Παιδί μου με βλέπεις, πως είμαι γέροντας με άσπρα γένεια και έχω βάλει όρο στη ζωή μου να μην πω ποτέ ψέμα, διότι το απαγορεύει ο Θεός.

- Αφού έτσι είναι, μπορώ να ιδώ και να συναντήσω τον νέον αυτόν; Ρώτησε η Αικατερίνη.

- Και βέβαια μπορείς! Αποκρίθηκε ο ασκητής. Αρκεί να με ακούσης σε οτι θα σου πω.

- Ευχαρίστως, του απάντησε, γιατί σε βλέπω σεβάσμιο και γνωστικό γέροντα.

- Άκουσε, παιδί μου. Πάρε αυτή την Εικόνα της Παναγίας, που κρατάει το Θείο Βρέφος στην αγκαλιά της και πήγαινε στο σπίτι σου. Κλείσε την πόρτα του δωματίου σου και προσευχή σου όλη τη νύκτα. Η Παναγία θα σε οδηγήσει και θα σε φωτίσει. Αύριο δε έλα πάλι να τα πούμε.

Ο Νυμφίος την αποστρέφεται

Πράγματι η Αικατερίνη πήρε την Εικόνα της Θεομήτορος από τον Ασκητή και πήγε στο σπίτι της γεμάτη σκέψεις και απορίες. Εκεί στο αρχοντικό της άφησε εντολή να μην την ενοχλήσει κανείς και κλείστηκε, όπως της είπε ο ασκητής, ολομόναχη στο δωμάτιο της.

Προσευχόταν τη νύκτα συνεχώς. Τα βαθειά μεσάνυχτα, όμως, από την κούραση και την αγωνία, την πήρε ο ύπνος. Και τι βλέπει στον ύπνο της!

Βλέπει την Βασίλισσα των Ουρανών, την Παρθένα Μαρία, με το Θείο Βρέφος τον Χριστόν στην αγκαλιά της. Ο Χριστός ακτινοβολούσε περισσότερο από τον ήλιο. Κοίταζε όμως την Μητέρα του και όχι την Αικατερίνη. Η Αικατερίνη δεν

μπορούσε να ιδή το Πρόσωπο Του. Βλέπει επίσης στον ύπνο της, πως άλλαξε θέση. Πήγε από το άλλο μέρος για να αντικρύσει το πρόσωπο Του και το βλέμμα Του. Ο Χριστός όμως γύρισε από το αντίθετο μέρος το πρόσωπο Του. Αυτό συνέβη τρεις φορές. Στην τρίτη φορά άκουσε την Παναγία να λέγει:

- Κοίταξε παιδί μου, την δούλη Σου Αικατερίνη πόσο ωραία είναι, πόσο όμορφη, πόσο λαμπρή...

- Όχι, απάντησε, το Θείο Βρέφος. Είναι άσχημη, μαύρη και σκοτεινή. Δεν μπορώ να την βλέπω.

- Μα είναι η πιο όμορφη από όλους τους φιλοσόφους και ρήτορας, η πιό ευγενής και η πιό πλούσια από όλες τις νέες του τόπου, λέγει η Παναγία.

- Και Εγώ, λοιπόν Μητέρα, σου λέγω πως είναι αμόρφωτη, φτωχή και άξια περιφρονήσεως. Εφ' όσον βρίσκεται στην κατάσταση που βρίσκεται (πλάνη της ειδωλολατρίας ή της αθείας), δεν καταδέχομαι να Μου ιδή το πρόσωπο Μου.

- Παιδί μου, μη την καταφρονείς την νέα. Βοήθησε την, καθοδήγησε την, πως να μπορέσει να ιδή το υπέρλαμπρον πρόσωπον Σου, πρόσθεσε η Θεοτόκος.

- Να πάη, απάντησε ο Χριστός, στο γέροντα που της έδωσε την Εικόνα και οτι εκείνος την συμβουλέψη, να κάνη. Μόνον έτσι θα ιδή το πρόσωπον Μου και θα νοιώση χαρά ανείπωτη και θα βρή την ευτυχία της.

Αυτά βεβαίως η Αικατερίνη τα είδε, όπως είπαμε, στον ύπνο της και ξύπνησε ταραγμένη.

Το δακτυλίδι της Θείας Μνηστείας

Νύχτα σχεδόν ξεκίνησε με μερικές άλλες γυναίκες, για να συναντήσει τον άγιο εκείνο γέροντα ασκητή. Όταν έφτασε, έπεσε με δάκρυα στα πόδια του και άρχισε να του διηγείται λεπτομερώς όσα είδε στον ύπνο της. Έπειτα τον παρακαλούσε να την συμβουλέψη τι να κάνη, για να μπορέσει να ιδή το πρόσωπον του Χριστού.

Ο ασκητής δεν έχασε την ευκαιρία. Της μίλησε για την χριστιανική Πίστι. Για τα μυστήρια του σύμπαντος και τον προορισμό του ανθρώπου. Της είπε έπειτα για τον Νυμφίον - Χριστόν και την αγάπη, που έδειξε για το ανθρώπινο γένος, ώστε να εγκαταλείψη την Βασιλεία των Ουρανών και να έλθη στη γη και να σταυρωθή για την κάθε ψυχή. Ακόμη της είπε για την ευτυχία, που ευρίσκουν οι ψυχές, που κατορθώνουν να γυρίσουν στον Χριστό, να συνδεθούν μαζί Του και να γίνουν νύμφες Του.

Η Αικατερίνη τ' άκουσε όλα αυτά με μεγάλη προσοχή. Το σοφό μυαλό της και η

ευαίσθητη καρδιά της δεν άργησαν να κλείσουν μέσα τους την αλήθεια της χριστιανικής Πίστewς. Ζήτησε μάλιστα να βαπτισθή. Μέχρι τότε ήταν αβάπτιστη. Πράγματι ο ασκητής, που είδε την αγάπη της προς τον Χριστό, την εβάπτισε.

Χαρούμενη τώρα η Αικατερίνη, πήγε στο μέγαρο και όλη τη νύχτα προσευχότανε στον Χριστό. Τι χαρά ήταν εκείνη! Τι ευτυχία!... Όταν όμως την πήρε ο ύπνος, βλέπει πάλι την Παναγία, με το λαμπερό Θείο Βρέφος. Αλλά αυτή τη φορά, δεν γύρισε το Βρέφος αλλού τα μάτια Του. Αλλά την κοίταζε με γλυκό και γαλήνιο βλέμμα.

- Πως, Τον ρώτησε η Παρθένος, Σου φαίνεται τώρα η νέα;

- Τώρα μάλιστα, απάντησε! Τώρα έγινε λαμπερή, ένδοξη, πλούσια και πάνσοφος. Τίποτε από τα παλαιά δεν ευρίσκω επάνω της. Έφυγε το σκοτάδι. Εξαφανίστηκε η ασχήμια της. Χάθηκε η φτώχεια και η αμορφωσιά της. Τώρα είναι καλή. Είναι γεμάτη χαρές και αγαθά. Τώρα, μάλιστα, συμφωνώ και αποφασίζω να την μνηστευθώ, για νύμφη Μου άφθορο.

Τότε η Αικατερίνη, είδε, πως έπεσε χάμω και πως με δάκρυα Του έλεγε:

- Υπερένδοξε Δέσποτα, δεν είμαι άξια να ιδώ την Βασιλεία Σου. Αλλά αξίωσε με να γίνω μια ταπεινή δούλη Σου.

Εκείνη τη στιγμή βλέπει - στον ύπνο της πάντα - την Παναγία να της πιάνη το δεξί της χέρι και να λέγη:

- Δός της παιδί Μου, το δακτυλίδι, να την νυμφευθής, για να την αξιώσης της Βασιλείας Σου της αιωνίου.

Πράγματι! Ο Δεσπότης - Χριστός της έβαλε στο δάκτυλο ένα ωραίο δακτυλίδι και της είπε:

" Ιδού σήμερα σε λαμβάνω για νύμφη Μου άφθορο και αιώνιο. Φύλαξε με ακρίβεια αυτή τη συμφωνία και μη λάβης πλέον άλλον νυμφίον επίγειον".

Με τα λόγια αυτά του Χριστού ξύπνησε η Αγία Αικατερίνη. Κοίταξε το δεξί της χέρι και βλέπει - ώ του θαύματος! - οτι φορούσε το δακτυλίδι, ενώ στη ζωή της ποτέ άλλοτε δεν είχε φορέσει!

Πλημμύρισε τότε η καρδιά της από ιερή συγκίνηση και θείο έρωτα. Δόθηκε από τότε ολόψυχα στον Χριστό.

Ακούραστη στην υπηρεσία Του

Η μεταστροφή της στον Χριστιανισμό έκανε μεγάλη εντύπωση σ' όλους εκεί στην Αλεξάνδρεια. Προσπαθούσε να κάνει πολλές και καλές πράξεις και ν' αρέσει στον Νυμφίο της Χριστό. Σκεφτόταν πάντα τον Χριστόν. Μελετούσε για τον Χριστό. Ζούσε για τον Χριστό. Εργαζόταν ακούραστα για τον Χριστό.

Έγινε το υπόδειγμα της Χριστιανής παρθένου. Πονούσε όμως η καρδιά της, όταν έβλεπε, ότι οι άλλες κοπέλλες, αλλά και πολύς κόσμος βρισκότανε στο σκοτάδι της ειδωλολατρίας, χωρίς να γνωρίζει τον Χριστό.

Γι' αυτό επιδόθηκε ολόψυχα στη διάδοση της διδασκαλίας του Χριστού. Με την ευγλωττία και το παράδειγμα της, τράβηξε πολλούς συμπολίτες της στην Πίστη του Χριστού και προ παντός διανοούμενους. Εκεί έρριξε τα δίχτυα σαν άλλος Πέτρος: Στις οικογένειες των ευγενών και διανοουμένων, της ανωτέρας λεγομένης τάξεως.

Χάριν του Ευαγγελίου δεν λογάριαζε κόπους και κινδύνους. Δούλευε στο ιεραποστολικό της έργο, όχι μόνο στην Αλεξάνδρεια, αλλά και στα γύρω μέρη. Ήταν ακούραστη.

Ο τύραννος διατάσσει

Δεν ήταν όμως εύκολη και ακίνδυνη η εργασία της αυτή. Κατά τους χρόνους εκείνους, που έζησε η Μεγαλομάρτυς Αικατερίνη, ο Χριστιανισμός ευρισκόταν σε συνεχή και ανελέητο διωγμό. Όποιος έλεγε πως πιστεύει στον Χριστό, όποιος έλεγε πως ήταν Χριστιανός, ήτανε σαν να υπέγραφε την θανατική του καταδίκη.

Μετά από ανακρίσεις, άρχιζαν τα μαρτύρια. Μαρτύρια δε φοβερά και τρομερά, που τελείωναν πάντοτε με τον θάνατο! Και όμως πάντοτε υπήρχαν μάρτυρες της Πίστewς. Πάντοτε ακουγόταν γενναία η φωνή των μαρτύρων:
" Είμαι Χριστιανός! Πιστεύω στον Χριστό! Είμαι οπαδός του Ναζωραίου!
Πεθαίνω για την Πίστι Του!"

Αυτές οι φωνές των μυριάδων μαρτύρων της Χριστιανοσύνης τάραζαν καθημερινά τις ναρκωμένες ψυχές και αδιάφορες καρδιές των ειδωλολατρών. Στα στάδια, στους δημόσιους κήπους, στα ιπποδρόμια, στους δρόμους παντού έβλεπε κανείς Χριστιανικές ζωές, που τελείωναν με το Όνομα του Χριστού στο στόμα.

Σκληρός, φοβερός, τρομερός και θηριώδης ο διωγμός. Αλλά δυνατή, φλογερή, ατσαλένια και η Πίστις των Χριστιανών.

Ένας από τους Χριστιανομάχους κυβερνήτες ήταν και ο Μαξιμίνος, που ήταν Διοικητής της Αιγύπτου. Αυτός σε ένα και μόνο μήνα εφόνεψε και κατέκαψε ΕΚΑΤΟ ΟΓΔΟΝΤΑ ΧΙΛΙΑΔΕΣ 180.000 Χριστιανούς στην Αίγυπτο μονάχα!

Έζησε στον καιρό της Αγίας Αικατερίνης. Αυτός τιμούσε πολύ τους αναίσθητους ειδωλολατρικούς θεούς. Ήθελε μάλιστα να προσφέρει σ' αυτούς μια εντυπωσιακή θυσία. Γι' αυτό έστειλε γενική διαταγή στις πόλεις και τα χωριά της επικράτειας του, να τρέξουν όλοι στην πρωτεύουσα, την Αλεξάνδρεια, και να προσφέρουν θυσίες.

Η διαταγή του εκείνη τελείωνε έτσι:

" Όποιος τολμήσει και καταφρονήσει το πρόσταγμά μου και προσκυνήσει άλλο θεό, να ξέρη πως η τιμωρία του θα είναι σκληρή και φοβερή".

Λαός και άρχοντες άρχισαν μετά τη διαταγή αυτή να τρέχουν προς την πρωτεύουσα και να προσφέρουν θυσίες. Άλλοι κουβαλούσαν μαζί τους βόδια, άλλοι πρόβατα, άλλοι γίδια και άλλοι αρνιά. Και οι πιο φτωχοί έσερναν και αυτοί μαζί τους οτι είχαν, έστω και μια κότα.

Όταν έφθασε η ημέρα της μεγάλης και συχαμερής εκείνης θυσίας που έμοιαζε σαν ζωοπανήγυρις, πρώτος θυσίασε ο ασεβής τύραννος Μαξιμίνος. Προσέφερε θυσία 130 ταύρους. Ακολούθησαν μετά οι θυσίες των ηγεμόνων και των άλλων αρχόντων. Γέμισε τότε η πόλη από τους καπνούς των καιομένων ζώων. Η μυρωδιά από την κνίσσα ήταν αισθητή από πολύ μακριά. Σύγχυση, φόβος και απελπισία επικρατούσε σ' όλη την πόλη.

Η Αικατερίνη ατρόμητη

Η Αικατερίνη μόλις είδε τον λαό να τρέχει φοβισμένος και τρομαγμένος, παρά τη θέληση του, για να θυσιάσει στα είδωλα, λυπήθηκε κατάκαρδα. Ήξερε πως εκείνη τη στιγμή από φόβο και για να γλυτώσουνε τη σάρκα τους πολλοί προδίνανε την Πίστη τους και χάνανε τη ψυχή τους.

Η Αικατερίνη έλαβε τότε την ηρωική απόφαση να συγκρατήσει από το αμάρτημα αυτό τους Χριστιανούς. Γι' αυτό περιήρχετο την πόλη και

ενεθάρρυνε τους Χριστιανούς και τους έλεγε να μη θυσιάσουν, ούτε να πάνε στις ειδωλολατρικές τελετές.

Αλλά και στους ειδωλολάτρες έλεγε, οτι είναι ανόητο να θυσιάζη και να προσφέρει λατρεία ο άνθρωπος ο λογικός στα άψυχα αγάλματα, που είναι πέτρινα και ξύλινα και που δεν έχουν καμμιά δύναμη.

- Πιστέψτε, τους έλεγε, στο μόνο Αληθινό Θεό, που δημιούργησε τον Ουρανό και τη γη. Πιστέψτε στον Υιό Του, τον Χριστό, που σταυρώθηκε για μας.

Απο το θάρρος της αυτό έπαιρναν θάρρος οι Χριστιανοί. Απο την ευγλωττία της πολλοί ειδωλολάτρες γυρίζανε στην αληθινή Πίστη του Χριστού.

Η Αικατερίνη προέβλεπε, οτι η Αλεξάνδρεια θα έπλεε, όχι μόνο στο αίμα των ταύρων, αλλά και αυτών των Χριστιανών. Γι' αυτό πήρε μαζί της μερικούς δούλους από το αρχοντικό της και βάδισε με τόλμη προς τον ναόν του Σεράπιδος. Εκεί ήταν ο Μαξιμίνος, που μαζί με άλλους άρχοντες θυσίαζε στους θεούς.

Η Αγία μόλις έφθασε, σταμάτησε στην κεντρική πύλη της εισόδου. Τα βλέμματα όλων καρφώθηκαν επάνω της. Η σωματική και η ψυχική ομορφιά της τους μαγνίτησε. Το πρόσωπο της έλαμπε και τα μάτια της άστραφταν. Από τη θέση εκείνη είπε, οτι θέλει κάτι σοβαρό να πη στον Τοπάρχη.

Ο Μαξιμίνος διέταξε να μπη μέσα στο ναό. Οι φρουροί της κεντρικής πόρτας του ναού παραμέρισαν. Εκείνη προχώρησε, σοβαρή, ωραία και μεγαλοπρεπής καθώς ήταν. Την παρακολουθούσαν όλοι με θαυμασμό. Στάθηκε μπροστά στον Τοπάρχη.

Έκανε μια υπόκλιση και έπειτα με τόλμη και θάρρος, σπάνιο για μια γυναίκα εκείνη την εποχή, του είπε με σταθερή φωνή:

" Δεν πρέπει και είναι μεγάλη ντροπή βασιλεύ, να λατρεύετε σαν θεούς, φαρτάρ και αναίσθητα είδωλα. Συ τουλάχιστον δεν πιστεύεις τον σοφό σου Διόδωρον; Δεν πιστεύεις όσα λέγει, πως οι θεοί σας ήσαν ανθρώπινα κατασκευάσματα και που τελείωσαν ελεεινά τη ζωή τους; Ο σοφός σου αυτός δεν λέγει, οτι πήρανε το όνομα των αθανάτων, επειδή έκαναν κάποια ηρωική πράξη στη ζωή τους; Και οτι τους έφτιαξαν αγάλματα, για να τους θυμούνται; Και σεις τώρα τους προσκυνάτε σαν θεούς; Τι φρικτό κατάντημα!!... Και άλλος σοφός, ο Πλούταρχος, δεν κοροϊδεύει και περιφρονεί όσους καταδέχονται να σέβονται και λατρεύουν τέτοια αγάλματα;

Μην γίνεσαι, λοιπόν, σε βασιλεύ, η αιτία να χαθούνε τόσες ψυχές. Μην τις οδηγείς στο σκοτάδι, γιατί η τιμωρία σου θα είναι φρικτή στην αιώνια Κόλαση.

Να ξέρης δε, να ξέρετε και όλοι σας, οτι Ένας είναι ο Αληθινός, ο Αθάνατος Θεός. Είναι Εκείνος, που έγινε για την σωτηρία μας άνθρωπος. Με την δύναμη Του ευτυχούν οι βασιλείς και κυβερνούνται τα κράτη. Ο Θεός αυτός δεν έχει ανάγκη από θυσίες, από καμένες σάρκες ζώων. Ένα μόνο θέλει: Να τηρούμε τον Νόμο Του, να φυλάσσουμε τις Εντολές Του."

Μόλις άκουσε αυτά ο Μαξιμίνος τά χασε. Έμεινε για λίγο σκεπτικός και άφωνος. Έπειτα γεμάτος θυμό και μη μπορώντας να την αντιμετωπίσει είπε:
- Άσε να τελειώσουμε τη θυσία και τότε ακούμε τα λόγια σου καλύτερα...

Όταν τελείωσε η θυσία, ο Μαξιμίνος γύρισε στο παλάτι του αναστατωμένος και γεμάτος θυμό. Διέταξε δε αμέσως να του παρουσιάσουν μπροστά του την τολμηρή εκείνη νέα. Και όταν την αντίκρυσε, γεμάτος οργή την ρώτησε:

- Δεν μου λές, ποιά είσαι συ και τι ήθελες να πής;

- Εγώ του απαντά, είμαι η θυγατέρα του Κωνστάντος, του Τοπάρχου, που ήτανε πριν από σένα. Με λένε Αικατερίνη. Έχω σπουδάσει φιλοσοφία, ρητορική, γεωμετρία, ιατρική και ξένες γλώσσες. Όλα όμως αυτά τα θεωρώ τιποτένια. Ακολουθώ, αντί όλων αυτών, που είναι τόσο μάταια, τον Δεσπότη Χριστό.

Ο τύραννος την κοίταξε βουβός και αμίλητος. Το κάλλος της Αικατερίνης ήταν κάτι το ξεχωριστό, κάτι το αλλοιώτικο. Μέσα όμως στην έκπληξη του κάτι θέλησε να της πει για την ομορφιά της. Αλλά η Αγία αμέσως του λέει:

- Εγώ, του είπε, είμαι "γη και στάχτη". Και όμως ο Θεός μου (οχι οι ψευτικοι θεοί και δαίμονες που τιμάς εσύ) , με ετίμησε και μου έδωσε εικόνα αγγελική. Αυτό που πρέπει να θαυμάζεται ο Δημιουργός μου, ο Θεός που έδωσε στην ύλη και στο χώμα τόση αρμονία και χάρη...

- Μην λέγεις κακό για τους αθάνατους θεούς μου, είπε τότε ο Μαξιμίνος.

- Διώξε, του λέγει η Αγία, από το μυαλό σου την ομίχλη, για να μπορέσης εύκολα να καταλάβης, δύστυχε, σε ποιά μεγάλη πλάνη βρίσκεσαι. Εύκολα τότε θα μπορέσης να δείς πόσο δυνατός και φανερός είναι ο Θεός των Χριστιανών και πως μπορεί και ντροπιάζει τους ψεύτικους θεούς σας. Πάντως εάν θέλεις, μπορώ να σου αποδείξω την Αλήθεια. Είμαι πρόθυμη να το κάνω οποιαδήποτε στιγμή.

Ο Μαξιμίνος είδε πως είχε να κάνει με μια σοφή και επιδέξια στο χειρισμό της συζητήσεως νέα. Γι' αυτό απέφυγε να δεχθή την πρόταση της. Φοβήθηκε μήπως ντροπιαστή μπροστά της. Κι αυτό το δικαιολόγησε λέγοντας:

- Δεν επιτρέπεται να συζητητή ο Ηγέμονας με γυναίκες. Θα καλέσω όμως τους σοφούς ρήτορας μου και θα νοιώσης την πλάνη σου. Θα γνωρίσης μετά από τη συζήτησι το συμφέρον σου και θα έλθης πάλι στη λατρεία των θεών μας.

Δημόσια συζήτηση με 150 σοφούς

Ο Μαξιμίνος κατόπιν διέταξε να κρατούν τη μάρτυρα υπό περιορισμό και να την φρουρούν. Έστειλε συγχρόνως επιστολές σε όλους τους σοφούς και ρήτορας των πόλεων της εξουσίας του. Τους έγραφε δε να παρουσιασθούν το συντομώτερο μπροστά του για ν' αποστομώσουν με τη σοφία τους μια σοφή νεα, που παρουσιάσθηκε αυτές τις μέρες και κοροϊδεύει τους θεούς. Να της αποδείξουν, ότι οι πράξεις των θεών δεν είναι παραμύθια, όπως εκείνη υποστηρίζει. Τέλος, τους έγραφε, ότι για τη δουλειά τους θα πάρουν γερή αμοιβή...

Εκατόν πενήντα εκλεκτοί σοφοί ρήτορες, άνθρωποι των γραμμάτων και του πνεύματος συγκεντρώθηκαν στο βασιλικό ανάκτορο. Με την παρουσία του ο Μαξιμίνος ανακουφίσθηκε και ζήτησε να συγκεντρωθούν να τους πη δυό λόγια:

- Σας τονίζω, να ετοιμασθήτε καλά. Να σκεφθήτε με ποιό τρόπο και ποιά επιχειρήματα θα την αντιμετωπίσετε. Σκεφθήτε πως έχετε να κάνετε όχι απλώς με μια γυναίκα, αλλά με ένα επιδέξιο σοφό αντίπαλο. Επαναλαμβάνω και σας το ξαναλέω. Προετοιμασθήτε με προσοχή. Εάν νικήσετε θα λάβετε μεγάλα δώρα. Αλλοίμονο σας όμως αν σας νικήση. Σας περιμένει η ντροπή και ο θάνατος.

Τότε ένας από τους ρήτορες, ο πιό ξακουστός είπε στον Άρχοντα:

- Και εάν ακόμη πιστεύετε πως ξεπερνάει στην σοφία και αυτόν τον φιλόσοφο Πλάτωνα, σας διαβεβαιώνω πως δεν πρόκειται να τα βγάλει μαζί μας πέρα. Θα της απογυμνώσουμε τις ψεύτικες θεωρίες και θα της τσακίσουμε τον εγωισμό...

Ο Μαξιμίνος πλημμύρισε από χαρά, όταν άκουσε τα λόγια αυτά του ρήτορα. Πίστεψε πως ήταν η κατάλληλη στιγμή να ταπεινώση και να ντροπιάση την σοφία και τη ρητορική δύναμη της νέας. Στήριζε μεγάλες ελπίδες γι' αυτό στους σοφούς του ρήτορες.

Διέταξε λοιπόν ο Άρχοντας να συγκεντρωθή ο κόσμος στο μεγάλο αμφιθέατρο, όπου επρόκειτο να γίνει η δημόσια συζήτηση της Αγίας Αικατερίνης με τους 150

σοφούς ρήτορες. Έστειλε δε φρουρά να παραλάβη τη νέα από το δεσμοκτήριο και να τη φέρη στο αμφιθέατρο.

Προτού όμως φθάσουν εκεί οι στρατιώτες, την επισκέφθηκε ο αρχάγγελος Μιχαήλ και της είπε:

" Μη φοβάσαι, κόρη του Κυρίου. Ο Θεός θα προσθέση σοφία στις γνώσεις σου και θα νικήσης τους εκατόν πενήντα σοφούς ρήτορες. Και όχι μόνο αυτοί αλλά και πολλοί άλλοι θα πιστέψουν στο Χριστό και θα πάρουν το στεφάνι του μαρτυρίου για την πίστη τους.

Οι απεσταλμένοι φρουροί του διοικητού της Αιγύπτου ωδήγησαν την Αγία στο αμφιθέατρο. Το αμφιθέατρο είχε γεμίσει νωρίς από κόσμο, που περίμενε με αγωνία και περιέργεια ν' ακούση τη συζήτηση και να ιδή το αποτέλεσμα.

Όταν μπήκε στο αμφιθέατρο η Αικατερίνη τα γέλια, οι φωνές, οι συζητήσεις και τα χάχανα σταμάτησαν. Η επιβλητική μορφή της, η χάρη της, η ομορφιά της και η ακτινοβολία της αγίας της ψυχής προκάλεσαν θαυμασμό και εντύπωση.

Η Αικατερίνη προχώρησε προς την εξέδρα εκεί, που την περίμεναν οι 150 σοφοί ρήτορες για ν' αναμετρηθούν μαζί της.

Εκείνοι μόλις την είδαν ν' ανεβαίνη στην εξέδρα και να στέκεται απέναντι τους με θάρρος, χαμογέλασαν ειρωνικά και άρχισαν να ψιθυρίζουν ο ένας στο αυτί του άλλου...

Τότε ο πιό σοφός, ο πιό ξακουστός ρήτορας πήρε πρώτος το λόγο και της είπε:

- Ωστέ εσύ είσαι, που βρίζεις τους Θεούς μας τόσο αδιάντροπα;

- Εγώ είμαι, του απάντησε, η Αικατερίνη, αλλά δεν έβρισα. Είπα την αλήθεια.

Την σοφία μου, είπε η Αικατερίνη, μου την έδωσε ο Θεός μου, ο αληθινός Θεός, ο Θεός των Χριστιανών. Σ' εκείνον χρωστάω την ευγνωμοσύνη μου. Εκείνος είναι η αστείρευτη πηγή της σοφίας. Αυτός είναι το φώς. Κάτω από τη δική του σκιά βασιλεύει η αγάπη και η δικαιοσύνη. Πέστε μου όμως: τι γνώμη έχετε για τους δικούς σας θεούς; Η ζωή τους δεν είναι γεμάτη μίση, έχθρες και ντροπές;

- Μεγάλο το λάθος σου, Αικατερίνη. Τους θεούς μας τους ύμνησαν μεγάλοι ποιηταί. Ο ασύγκριτος Όμηρος, " Μέγιστο θεό" ονομάζει τον Δία και " Αθανάτους" τους άλλους. Και ο Οργφεύς ονομάζει τον Απόλλωνα " κραταιό", δυνατό. Τον βλέπει χρυσό, σαν τον ήλιο και φτερωτό...

- Μη ξεχνάς όμως, μεγάλε ρήτορα, ότι ο Όμηρος δεν λέει μονάχα αυτά για τον Δία. Σε πολλές περιπτώσεις τον ονομάζει ψεύτη, πανούργο, ραδιουργό και απατεώνα. Βλέπουμε στους ψεύτικους θεούς σου πάθη και μίση φοβερά. Οι θεοί

σας, ο Ποσειδών και η Αθηνά αποφασίζουν να συλλάβουν και να δέσουν τη θεά σας Ήρα. Εκείνη όμως το μαθαίνει, κρύβεται και γλυτώνει... Τι σας λένε όλες αυτές οι ιστορίες; Και όταν οι θεοί σας φιλονικούν εσείς τι θα κάνετε; Με ποιανών το μέρος θα πάτε; Πόση ψευτιά και πόση ματαιότητα δεν κρύβουν όλα αυτά;

Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο για τον Θεό των Χριστιανών. Δεν συμβαίνει το ίδιο για τον Χριστό, τον οποίον προσκυνώ. Εκείνος κυριαρχεί του ουρανού και της γής, ενώ οι δικοί σας θεοί γονατίζουν στις αδυναμίες και στα πάθη τους.

Η πίστις στο Χριστό είναι Φως και φωτισμός. Είναι μεγάλη δύναμη.

Ο αληθινός αυτός Θεός είναι Θεός αγάπης και συγγνώμης. Είναι Δημιουργός τους κόσμου. Είναι Παντοδύναμος. Από το χάος και το τίποτε έφτιαξε τον κόσμο. Δημιούργησε τη γη, τ' αστέρια και τους πλανήτες. Έπλασε τον άνθρωπο και του έδωσε ζωή και πνοή. Και όταν ο άνθρωπος αγνώμων παρακούει την εντολή Του, τον τιμωρεί σαν καλός Πατέρας, αλλά και φροντίζει να τον κάνει και πάλι άξιο της τιμής του Θεού.

Στέλνει στη γη τον μονογενή του Υιό τον Χριστό. Διδάσκει στους ανθρώπους την αλήθεια. Τους βγάζει από τα σκοτάδια και την αβεβαιότητα. Λυτρώνει τους δούλους και χαράζει το δρόμο μιάς καινούργιας ζωής. Και έπειτα για να ξεπλύνη τα αμαρτήματα μας παίρνει στους ώμους του τον Σταυρό του μαρτυρίου.

Η Ανάσταση Του λυτρώνει τις καρδιές από το σκοτάδι και το φόβο του θανάτου. Για τους πιστούς καταργήθηκε ο θάνατος. Νικήθηκε. Και ο Άδης νεκρώθηκε και πικράθηκε.

Οι οπαδοί Του αυξάνουν. Το θείο κράτος Του μεγαλώνει. Ζωές και νειάτα προσφέρονται θυσία στο Άγιο Όνομα Του.

Μυριάδες αναρίθμητες είναι οι εθελοντές Του! Που είναι λοιπόν η πίστη η δική σας για τους θεούς σας; Ποιός από σας έδωσε το αίμα του και τη ζωή του γι' αυτούς; Ποιός δέχεται να θυσιασθή για τον Δία;

Για να λυτρωθούν οι ψυχές μας από την πλάνη. Για να γλυτώσουμε από την απιστία, μας άφησε ο Χριστός ανοιχτή την πόρτα. Μας προσκαλεί όλους κοντά του.

Ελάτε εδώ μας λέγει. Κουρασμένοι κι απελπισμένοι, λυγισμένοι και τσακισμένοι από την αμαρτία ελάτε κοντά μου. Κι εγώ θα σας αναπαύσω!

Σε καλεΐκι εσένα, άξιε ρήτορα. Εσένα περισσότερο ίσως από πολλούς άλλους. Σε προίκισε με τόσες αρετές και θα χαρή αν τον πλησιάσης. Σε περιμένει με στοργή. Ποτέ δεν είναι αργά...

Αυτά και πολλά άλλα είπε η Αικατερίνη.

Το πλήθος την κοίταξε με θαυμασμό. Όλη εκείνη την ώρα που μιλούσε είχε καρφωθή το πλήθος στη θέση του. Τα λόγια της είχαν μπει βαθιά στην καρδιά των ανθρώπων.

Αλλά και ο ρήτορας έμεινε άφωνος. Το μυαλό του φωτίστηκε. Συμφωνούσε τώρα πως η Αικατερίνη είχε δίκιο.

Το μαρτυρικό τέλος των ρητόρων

Ο Μαξιμίнос τρέμοντας από θυμό για την αποτυχία του ξακουστού ρήτορα αλλά περισσότερο για την ξαφνική στροφή του υπέρ του Θεού της Αικατερίνης, διέταξε τότε τους άλλους ρήτορες να την αντιμετωπίσουν.

Εκείνοι όμως αρνούνται.

Κανένας δεν θέλει να συνεχίση τον αντίλογο. Παραιτούνται ο ένας μετά τον άλλο λέγοντας:

- Ο Καλλίτερος από μας ρήτορας νικήθηκε. Πήγε μάλιστα με το μέρος της. Εμείς πως θα αντισταθούμε στα λόγια της που είναι τόσο αληθινά;

Έξαλλος ο Μαξιμίнос και ντροπιασμένος από τη νίκη της Αικατερίνης, διέταξε ν' ανάψουν φωτιά στο μέσο της πλατείας της Αλεξάνδρειας και να κάψουν τους 150 σοφούς ρήτορες.

Η Αικατερίνη τους είπε:

" Είσθε αληθινά μακάριοι και καλότυχοι. Αποχαιρετήσατε το σκοτάδι και ήρθατε στο φώς. Φύγατε από το φθαρτό και πρόσκαιρο βασιλέα και βαδίζεσαι τώρα προς την αιώνια χαρά και αγαλλίαση. Η φωτιά που σας περιμένει, είναι βάπτισμα και καθαρμός. Είναι η πόρτα που σας οδηγεί στην μακαριότητα, τη γαλήνη και την ευτυχία...

Αφού τους έδωσε θάρρος, σταύρωσε τα μέτωπα τους και τους έστειλε στο μαρτύριο.

Εκεί στην πλατεία της πόλεως, που η φωτιά έκαιγε με φλόγες ψηλές, οι στρατιώτες πέταξαν τους ρήτορες στ' αναμένα ξύλα, ενώ ο Μαξιμίνος έτριβε ο βάρβαρος ευχαριστημένος τα χέρια του.

Αργά το βράδυ, πήγαν μερικοί ευσεβείς χριστιανοί να μαζέψουν τα λείψανα τους και είδαν γεμάτοι έκπληξη, ότι τα σώματα των ρητόρων ήταν νεκρά αλλά ανέπαφα. Ούτε τρίχα δεν είχε καή.

Πήραν λοιπόν οι χριστιανοί τα λείψανα τους και τα έθαψαν, θαυμάζοντας τη δύναμη του Κυρίου.

Τη μνήμη των σοφών αυτών μαρτύρων η Εκκλησία μας τιμά και εορτάζει την 17η Νοεμβρίου.

Ο ελιγμός του Άρχοντα

Όταν είδε ο Μαξιμίνος, ότι έχασε στην πρώτη τακτική. Άρχισε να κολακεύη και να την καλοπιάνη:

- Άκουσε με Αικατερίνη. Σε συμβουλεύω σαν πατέρας σου. Άσε το πείσμα σου και προσκύνησε τους θεούς. Σου ορκίζομαι στ' όνομα τους, ότι θα σου δώσω το μισό βασίλειο μου. Θα κατοικείς μαζί μου στα παλάτια...

Η νεαρά μάρτυς του Κυρίου, που κατάλαβε τα πανούργα σχέδια του Μαξιμίνου, του είπε:

- Βγάλε τη μάσκα της πονηρίας και της ψευτιάς, άρχοντα. Εγώ σου είπα από την αρχή, ότι είμαι Χριστιανή και ήρθα εδώ να νυμφευθώ τον Χριστόν. Αυτόν εγώ έχω μοναδικό Νυμφίο, κηδεμόνα και σύμβολο στη ζωή μου. Εκείνον έχω στολή και οχυρό στην παρθενική μου ζωή. Ποθώ το μαρτύριο ασύγκριτα περισσότερο από την πιό μεγάλη δόξα και ταπό τα στέμματα και τα στεφάνια τα βασιλικά...

- Μη με κάνη να σε βρίσω, παρά τη θέληση μου ενώ αναγνωρίζω την αξία σου! Είπε τότε ο άρχοντας.

Και γεμάτος οργή διέταξε να της βγάλουν την βασιλική πορφύρα και ν' αρχίσουν να την δέρνουν με νεύρα βοδιών αλύπητα.

Επί δύο ώρες την κτυπούσαν με τα μαστίγια βάρβαρα. Το ωραίο της, άλλοτε, σώμα, γέμισε πληγές. Το αίμα έτρεχε από παντού άφθονο. Οι ανοιχτές πληγές

πονούσαν φοβερά. Η μάρτυς όμως στεκόταν γενναία και αλύγιστη. Τα μάτια της κοίταζαν ψηλά. Η ψυχή της ήθελε να ενωθή με τον Χριστό, αλλά η ώρα εκείνη δεν είχε φθάση ακόμη... Το απόγευμα διέταξε ο Μαξιμίνος να τη φυλακίσουν και να μη της δώσουν φαγητό επί δώδεκα ημέρες. Εώς τότε θα απεφάσιζε πως θα την εθανάτωνε.

Η σύζυγος του μιαρού εκείνου άρχοντα ήταν καλού χαρακτήρος, γυναίκα και πονόψυχος. Πολύ στεναχωρήθηκε, όταν έμαθε για τα μαρτύρια της Αικατερίνης. Και μέσα στην καρδιά της φούντωσε η συμπάθεια και η αγάπη γι' αυτήν. Κυριολεκτικώς την θαύμαζε και ήθελε να την ιδή.

Ο Πορφυρίων ο στρατοπεδάρχης που είδε τον πόθο της κυρίας του, της είπε:
- Εγώ θα εκπληρώσω την επιθυμία σας.

Η Αυγούστα επισκέπτεται την Αγία

Μιά νύχτα λοιπόν που ο Μαξιμίνος απουσίαζε σε ταξίδι, πήρε ο Πορφυρίων διακόσιους στρατιώτες και έχοντας κοντά του την Αυγούστα έφθασε στο δεσμωτήριο. Εκεί πλήρωσε τον δεσμοφύλακα και αυτός άνοιξε την πόρτα την φυλακής. Τότε η αυτοκράτειρα προχώρησε με συγκίνηση, με λαχτάρα...

Μέσα από το μισοσκόταδο ξεχύθηκε μια υγρασία και ένα κρύο φοβερό. Η φυλακή ήταν απάνθρωπη. Στο βάθος είδε ένα φωτεινό πρόσωπο. Ήταν η Αγία Αικατερίνη. Το πρόσωπο της έλαμπε από παράδοξη θεία λάμψη. Θαύμασε η Αυγούστα την ομορφιά της. Τα έχασε όταν είδε τέτοια νειάτα και τέτοια κάλλη. Έπεσε στα πόδια της και με δάκρυα της είπε:

- Τώρα είμαι ευτυχής, διότι είδα και απόλαυσα το βασιλικό σου πρόσωπο, το οποίο τόσο πολύ διψούσα. Είδα από τα μάτια σου την όμορφη ανατολή του ήλιου και ευφράνθηκε η καρδιά μου. Είσαι μακαρία διότι από τέτοιο Δεσπότη πήρες τα χαρίσματα...

Και η Αγία της αποκρίθηκε:

- Ευτυχισμένη και ζηλευτή είσαι κι εσύ Βασίλισσα Αυγούστα. Στεφάνι λαμπρό βλέπω να βάζουν στο κεφάλι σου άγιοι άγγελοι. Και αλήθεια το στεφάνι αυτό θα το πάρης σε τρεις μέρες. Θα υποφέρης, θα μαρτυρήσης για λίγο, αλλά έπειτα θα πας στον ουράνιο Βασιλέα και θα ζής στην αιώνια ευτυχία.

Η Αυγούστα φοβισμένη απάντησε:

- Φοβούμαι τα βασανιστήρια και τον άνδρα μου τον Μαξιμίνο, διότι είναι πολύ σκληρός και απάνθρωπος.

Αλλά η Αγία την ενθαρρύνει και της λέγει:

- Έχε θάρρος, διότι στην καρδιά σου θα βρίσκεται ο Χριστός, που θα σου δίνει δύναμη και θάρρος.

Κι ενώ έτσι έδινε θάρρος η Αγία στην Αυγούστα, ο Πορφυρίον την ρώτησε:

- Πες μου Αικατερίνη, είναι αλήθεια πως ο Θεός σου χαρίζει στους πιστούς του την αιώνια ζωή και την σωτηρία;

- Δεν μπορώ η ανθρώπινη γλώσσα να αριθμήσει τα αγαθά που μας χαρίζει και μας προετοιμάζει ο πανάγαθος Θεός, Πορφυρίονα.

- Σε ρωτάω, Αικατερίνη, διότι μια άγνωστη δύναμη με φέρνει κοντά στη πίστι σου. Μέρες τώρα σκεύτομαι τον ηρωισμό των Χριστιανών και πάνω στις σκέψεις μου αυτές έρχεται το δικό σου παράδειγμα, που διώχνει τους δισταγμούς μου... Δεν στο κρύβω πλέον. Είμαι κι εγώ ένας από τους οπαδούς του Χριστού. Έγινα τώρα...

Οι στρατιώτες του Πορφυρίωνα, που είναι συγκεντωμένοι στους διαδρόμους της φυλακής, μέσα στην αγκαλιά της νύκτας, ακούνε τα λόγια του αξιωματικού τους, χωρίς απορία. Και στις δικές τους καρδιές υπάρχει η ίδια σκέψη. Να πιστέψουν σε κάποιον, που υπόσχεται αγάπη κι όχι να υπηρετούν ένα άρχοντα, που βάφει στο αίμα τον τόπο...

Έτσι φυλακισμένη και σε σκληρή απομόνωση έμεινε η Αγία δώδεκα περίπου μέρες. Όλο αυτό το χρονικό διάστημα σύμφωνα με διαταγή του Μαξιμίνου, είχε αυστηρά απαγορευθεί να της δίνουν τροφή. Με αυτό τον τρόπο υπελόγιζε ο άρχοντας εκείνος να λυγίσει ή να εξοντώσει την Αικατερίνη.

Ο Θεός όμως, που βρέχει επι δικαίους και αδίκους, δεν ήταν δυνατό να αφήσει τη δούλη του απροστάτευτη. Όλες εκείνες τις ημέρες της πήγαινε τροφή ένα περιστέρι.

Και όχι μόνο αυτό αλλά άκουσε η Αγία και μια φωνή θεία, που την ενεθάρρυνε λέγοντας:

" Μη δειλιάσης, μη φοβηθής, αγαπημένη μου Θυγατέρα. Εγώ θα είμαι μαζί σου. Με την υπομονή σου πολλούς θα γυρίσης στο δρόμο μου και πολλούς θα κάνης να πεθάνουν για τ' όνομα μου. Και συ θ' αξιωθής πολλά στεφάνια δόξας Ουρανίας.

Πάλι μπροστά στον Μαξιμίνο

Μετά τις δώδεκα ημέρες, ο Μαξιμίνος διέταξε να φέρουν μπροστά του την Αγία. Εκείνη σιδεροδέσμια, αλλά υπερήφανα και καρτερικά, προχωρεί μέσα στο ανάκτορο. Η ωραιότητα της είναι κάτι το απερίγραπτο. Η χάρη της συναρπάζει. Το παρουσιαστικό της γεμίζει θεία γαλήνη όποιον την κοιτάζει.

Ο Μαξιμίνος την βλέπει όλη φρεσκάδα και λάμψη. Ούτε έχει αδυνατίσει από την πείνα. Ούτε έχει ασχημίσει από τη φυλακή. Γίνεται λοιπόν έξω φρενών, διότι πιστεύει, ότι κάποιος της έδινε κρυφά τροφή. Είναι έτοιμος να κακοποιήσει τους φύλακες. Τότε η Αγία του λέγει:

- Άδικα εκνευρίζεσαι και ταραάζεσαι. Άδικα υποπτεύεσαι. Κανένας δικός σου δεν μου έδωσε τροφή. Φρόντισε για μένα ο Κύριος μου, ο Χριστός!

Τότε ο Μαξιμίνος προσπάθησε να συγκρατηθή. Έκανε δε μια τελευταία προσπάθεια να κερδίση την Αικατερίνη. Της μίλησε με γλυκό τρόπο. Άρχισε να την κολακεύη ύπουλα.

- Ηλιόμορφη κόρη, της είπε, συ που ξεπερνάς και τη θεά Αφροδίτη στην ομορφιά, σου ανήκει το βασίλειο μου... Έλα λοιπον και θυσιάσε στους θεούς και θα σε κάνω βασίλισσα. Θα περνάς κοντά μου ευτυχισμένες μέρες. Είναι άδικο, είναι κρίμα να πέσης στα φρικτά μαρτύρια.

- Όχι Μαξιμίνε, εγώ διάλεξα πλέον τον Άρχοντα της ζωής μου. Όσο για την ομορφιά, δεν με νοιάζει. Ξέρω πολύ καλά, οτι περνά και σβήνει. Είναι σαν το λουλούδι...

Και πάνω στην στιγμή της αμηχανίας και της οργής του Μαξιμίνου, αλλά και της προσβολής από τα λόγια της Αικατερίνης, μπήκε μέσα στο δωμάτιο του ένας, πονηρός, νευρικός και πανούργος έπαρχος, ονομαζόμενος Χουρσασαδέν. Εκείνος θέλοντας να δείξη στον Μαξιμίνο αγάπη και ν' αποκτήση εύνοια, του είπε:

- Άρχοντα, εγώ βρήκα ένα τρόπο, με τον οποίο θα μπορέσης ή να νικήσης την κόρη ή να πεθάνη με φρικτούς πόνους. Διέταξε να κάνουν τέσσερις ξύλινους τροχούς σε μια περόνη και να κολλήσουν γύρω τους ξυράφια και βελόνια. Ανάμεσα στους τροχούς αυτούς βάλτε την Αικατερίνη και αρχίστε να γυρίζετε τους τροχούς. Δείξτε της πρώτα το μηχανήμα και εάν δήτε πως δεν φοβηθή,

βάλτε την επάνω. Καθώς θα γυρίζουν οι τροχοί θα σχίζονται οι σάρκες της και ο θάνατος της θα είναι φρικτός και τρομερός.

Η σατανική σκέψη του επάρχου άρεσε πολύ στον Μαξιμίνο. Γι' αυτό διέταξε αμέσως να του το κατασκευάσουν. Τρεις ολόκληρες μέρες δούλευαν οι τεχνίτες, για να τελειώσουν το κατασκεύασμα εκείνο του μαρτυρίου. Και όταν το είχαν τελειοποιήσει και το είχαν βάλει στη θέση του, ο άρχων εκείνος το έδειξα για εκφοβισμό στην Αγία και της είπε:

- Το βλέπεις το μηχάνημα; Βλέπεις πως στριφογυρίζουν με τους τροχούς τα ξυράφια και τα βελόνια; Πρόσεξε! Ο θάνατος σε περιμένει με ανοιχτό στόμα, εάν δεν προσκυνήσης τα είδωλα.

Η πίστη όμως της Αγίας δεν λυγίζει. Η απόφαση δεν αλλάζει. Και τότε ο Μαξιμίνος αγριεμένος φωνάζει:

- Πετάξτε την στους τροχούς και κινήστε τους με γρηγοράδα. Πρέπει να πεθάνη αυτή τη στιγμή. Τώρα αμέσως...

Την πέταξαν, λοιπόν, την Αγία στους τροχούς και όλοι περίμεναν να ιδούν τις σάρκες της να τεμαχίζονται και το αίμα να τρέχει άφθονο. Αντί αυτού όμως, την είδαν να ξεφεύγει από τους τροχούς και να λύνεται από τα δεσμά της θαυματουργικά. Οι δε ρόδες των τροχών ανατινάχτηκαν στον αέρα και σκότωσαν τους δήμιους που ήταν γύρω. Πουθενά δεν φαίνονταν ξυραφίες στο σώμα της. Από το κορμί της δεν έβγαινε ούτε σταγόνα αίματος. Όλοι τριγύρω, όταν είδαν εκείνο το γεγονός, τα έχασαν. Πολλοί δε έλεγαν:
" Μέγας ο Θεός των Χριστιανών "!

Το μαρτύριο της Αυγούστας

Όταν έμαθε η Αυγούστα την ενέργεια του ανδρός της Μαξιμίνου εναντίον της Μάρτυρος, βγήκε από τον κοιτώνα της και του έκανε φοβερή σκηνή.

- Μα μωρός και ανόητος είσαι, με το να θέλεις να τα βάζεις εναντίον του Αληθινού Θεού και να βασανίζεις τη δούλη του άδικα;

Σαν άκουσε αυτά τα λόγια ο Μαξιμίνος, από το στόμα της γυναίκας του Αυγούστας, τα έχασε. Κατάλαβε πως ο Χριστός, που τόσο Τον κυνηγούσε, είχε μπει και στην οικογένεια του. Έγινε τότε θηρίο ασυγκράτητο. Άφησε για λίγο την Αικατερίνη κι έστρεψε όλο το μίσος του εναντίον της γυναίκας του. Διατάζει με θηριωδία να κόψουν τους μαστούς της. Καμμιά λύπη δεν ένοιωθε

στην ψυχρή και βάρβαρη ψυχή του. Και το αίμα της γυναίκας του άφθονο πότιζε τη γή.

Τελικώς αποκεφαλίσθη η Αυγούστα και η ψυχή της με το μαρτύριο ανέβηκε ολόλευκη στους ουραμούς.

Η Εκκλησία μας εορτάζει τη μνήμη της στις 23 Νοεμβρίου. Ο στρατηλάτης όμως Πορφυρίων πήγε κρυφά τη νύχτα με στρατιώτες του κι έθαψε το τίμιο λείψανο της.

Και για την ταφή της γυναίκας του ωργίσθηκε ο μιαρός εκείνος άρχοντας Μαξιμίνος. Με επιμονή ζητούσε να βρή τους υπεύθυνους. Και επειδή δεν μπορούσε, άρπαξε τυχαία μερικούς, για να τους τιμωρήση.

Τότε παρουσιάσθηκε ο Πορφυρίων, με τους στρατιώτες, που έθαψαν την Αυγούστα και είπε:

- Κι εμείς χριστιανοί είμαστε! Πιστοί Εκείνου. Δικοί του δούλοι! Δούλοι του Χριστού.

Ο Μαξιμίνος γίνεται έξω φρενών. Κτυπάει το κεφάλι του με τις παλάμες απελπισμένα.

- Πάει, λέει. Χάθηκα! Έχασα τον καλύτερο στρατηγό μου...

Μανιασμένος ο Μαξιμίνος, μετά από αυτό το νέο χτύπημα, δεν μπορεί πλέον να μιλήση. Δεν ζητά εξηγήσεις. Κοιτάζει τον Πορφυρίωνα και τους στρατιώτες σταν απελπισμένο θηρίο και διατάζει:

- Αποκεφαλίστε τους!

Η διαταγή εκτελείται αμέσως. Και έτσι μπαίνουν κι αυτοί στην εκλεκτή μερίδα των πιστών. Στους μάρτυρες.

Η μνήμη τους εορτάζεται στις 24 Νοεμβρίου.

Το άγιο τέλος της Αικατερίνης

Την άλλη μέρα πήγαν οι φρουροί την Αικατερίνη και πάλι ενώπιον του Μαξιμίνου. Κάνει μια ύστατη προσπάθεια να την καταφέρει. Της υπόσχεται να την παντρευθή και να την κάνει νόμιμη σύζυγο, αρκεί να θυσιάση στους θεούς. Της υπόσχεται δόξες και τιμές. Την παρακαλεί επίμονα. Έπειτα επειδή βλέπει, οτι έτσι δεν πετυχαίνει το σχέδιο του, τη βρίζει, τη φοβερίζει και την απειλεί με βασανιστήρια.

Παρ' όλα αυτά όμως χάνει το παιγνίδι του. Απελπισμένος και απογοητευμένος διατάζει να την αποκεφαλίσουν στη πλατεία της πόλεως.

Όταν έφτασε η μέρα και η ώρα της εκτελέσεως της μάρτυρος, πλήθος αναριθμητο περίμενε να ιδή το στερνό δύσκολο δρόμο της. Οι Χριστιανοί έκλαιγαν. Οι ειδωλολάτρες της έλεγαν, πως ήταν κρίμα να φύγη πάνω στα νειάτα της, σαν δροσάτο λουλούδι, από τη ζωή, και πως έπρεπε γι' αυτό να υπακούση στον Μαξιμίνο.

Εκείνη όμως ατάραχη απαντούσε:

- Μη με λυπάσθε! Βαδίζω προς τον δρόμο της αιωνίας άνοιξης. Με περιμένουν τα κάλλη του ουρανού, η ευτυχία του Παραδείσου

Όταν έφθασε στην πλατεία, κι ενώ δίπλα της έστεκε με το ξίφος ο δήμιος, σήκωσε πάλι τα μάτια της στον ουρανό κι ευχαρίστησε τον Χριστό. Παρακάλεσε δε στη προσευχή της, όπως το σώμα της, μετά το μαρτύριο να γίνη αθέατο και φυλαχθή σώο και ακέραιο. Και όποιος στο ψυχορράγημα του την επικαλεσθή να μπορή να τον βοηθήση.

Έπειτα έκανε νεύμα στον δήμιο να εκτελέση την διαταγή. Ένα αστραφερό ξίφος υψώθηκε τότε, κατέβηκε με δύναμη και έκοψε την τίμια κεφαλή της Αγίας Αικατερίνης. Ήταν 25 Νοεμβρίου 307 μ. Χ.

Όπως αναφέρουν οι συναξαριστές δύο θαύματα έγιναν κατά την ώρα της αποκεφαλίσεως της. Το πρώτο είναι, οτι αντί για αίμα έτρεξε κατά την αποκεφάλιση της από τον λαιμό της γάλα και το δεύτερο, οτι το σώμα της εξαφανίστηκε μπροστά από τα μάτια του κόσμου, που παρακολουθούσε το τέλος της. Οι άγγελοι το μετέφεραν στη κορυφή του όρους Σινά, η οποία από τότε ονομάζεται " κορυφή της Αγίας Αικατερίνης ". Εκεί σώζεται ακόμη σήμερα το λιθόκτιστο εκκλησάκι.

Απο το εκκλησάκι αυτό τον 8ον αιώνα μετέφεραν τα λείψανα της στην Ι. Μονή Αγίας Αικατερίνης του όρους Σινά, την οποία είχε κτίσει ο Ιουστινιανός. Εκεί φυλάσσονται ακόμη τα λείψανα της Αγίας. Επάνω στον τάφο της καίουν 9 ολόχρυσες κανδήλες.

Το Μοναστήρι της Αγίας Αικατερίνης στην Αίγινα

Στην Αίγινα υπάρχει Μοναστήρι της Αγίας Αικατερίνης, κοντά στο μοναστήρι

του Αγίου Νεκταρίου. Υπήρχε εκεί ένα εκκλησάκι της Αγίας Αικατερίνης και θαυματουργικά βρέθηκε η εικόνα της.

Δυστυχώς το εκκλησάκι αυτό το είχε ένας πολύ βλάσφημος. Το 1908 το αγόρασαν δυο καλογριές. Ο Άγιος Νεκτάριος τότε ευχαριστήθηκε πολύ.

Ευχαρίστησε το Θεό που απαλλαχθήκανε από τον βλάσφημο και είπε:

- Αυτό θα γίνη Μοναστήρι καλλίτερο από το δικό μας!

Και πράγματι μέχρι σήμερα είναι ομορφότερο και καλλίτερο από το Μοναστήρι του Αγίου Νεκταρίου.

Όταν αγοράσθηκε το κτήμα εκείνο, δεν είχε νερό. Σκάψανε τριάντα μέτρα και νερό δεν βρισκόταν. Τότε ένας Αγιορείτης Ιερομόναχος, έκανε παράκληση στην Αγία με τις μοναχές. Κατέβασε κατόπιν μέσα στο ξεροπήγαδο την εικόνα, λιβάνισε και είπε με την αθώα πίστη του:

- Εάν Αγία μου Αικατερίνη δεν μας βγάλεις νεράκι, δεν θα σε βγάλουμε απ' εδώ μέσα!!

Την νύχτα που προσεύχονταν οι καλογριές, ακούσθηκε θόρυβος και παράξενος κρότος, το δε μικρό μοναστηράκι σείστηκε από τα θεμέλια του.

- Θύμωσε, είπαν, η Αγία και θα μας καταστρέψει, γιατί την αφήσαμε μέσα στα χώματα.

Το πρωί κατέβηκε ο Ιερομόναχος να βγάλη την εικόνα. Βλέπη όμως στα τοιχώματα του ξεροπήγαδου χαραγμένο ένα Σταυρό. Και είδε πως ο Σταυρός εκείνος ήταν βρεγμένος στο κάτω μέρος.

Σηκώνει την εικόνα και φωνάζει στις καλογριές για το χαρμόσυνο γεγονός. Το πηγάδι έβγαλε νερό...

Ε, λοιπόν, από τότε, το 1924. το νερό του πηγαδιού υπάρχει και αρκετό μάλιστα, ώστε να ικανοποιή τις ανάγκες του Μοναστηριού.

Πολλά θαύματα της Αγίας έχουν γίνει στο Μοναστήρι αυτό και είναι γραμμένα σε ειδικό βιβλίο. Και μόνο σ' αυτό; Άπειρα είναι τα θαύματα, που έχει κάνει η Αγία στα τόσα Μοναστήρια και τους ναούς της, που υπάρχουν στα διάφορα μέρη της γής. Τις ευχές της να έχουμε.

Χαραλάμπους Δ. Βασιλοπούλου
Η ΑΓΙΑ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ
ΑΘΗΝΑΙ 1999

πηγή: <http://www.psathades.gr/bibliothiki/BioiAgiwn/AgiaAikaterini.htm>

Απολυτίκιο της Αγίας Αικατερίνης

*Την πανεύφημον νύμφην Χριστού υμνήσωμεν,
Αικατερίναν την θείαν και πολιούχον Σινά,
την βοήθειαν ημών και αντίληψιν ότι
εφήμωσε λαμπρώς τους κομψούς
των ασεβών του Πνεύματος τη μαχαίρα,
και νυν ως μάρτυς στεφθείσα,
αιτείται πάσι το μέγα έλεος.*

Κοντάκιο της Αγίας Ακατερίνης

*Χορείαν σεπτήν ενθέως, φιλομάρτυρες, εγείρατε νυν
γεραίροντες την πάνσοφον Αικατερίναν, Αύτη γαρ
εν σταδίω τον Χριστόν εκήρυξε και τον όφιν επάτησε
ρητόρων την γνώσιν καταπτύσασα.*

Μεγαλυνάριο της Αγίας Αικατερίνης

*Έχει το σον πνεύμα ο ουρανός,
σώμα δε θείον τεθησαύρισται εν Σινά,
αίμα μαρτυρίου εν Αλεξανδρουπόλει,
σοφή Αικατερίνα σκέπε τους δούλους σου.*